

РЕШЕНИЕ

№ 6637

гр. София, 12.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 70 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: В.Б.В.

при участието на секретаря ЦВ.Б.Т.
като разгледа докладваното от В.Б.В. Гражданско дело № 20221110161606 по описа за 2022 година

Предмет на делото са предявени от „АСВ“ ЕАД срещу З. В. ИВ. с ЕГН *****, искове с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 и по 422 ГПК вр. с чл. 86 от ЗЗД за установяване дължимостта на сумите, за които е издадена Заповед за изпълнение по ч.гр.д. 42106/2022г. на СРС, 70 състав. Претендира законната лихва върху главницата считано от подаването на заявлението по чл. 410 ГПК и разноски за исковото и заповедното производство. В условията на евентуалност са предявени осъдителни искове за същите суми.

Ответната страна в законния срок представя отговор, с който оспорва иска като навежда конкретни аргументи, включително за недължимост на вземанията.

Съдът, като разгледа и обсъди събраните по делото доказателства, приема за установено **от фактическа страна** следното:

Представен е договор за потребителски кредит *****, сключен на 22.01.2021 г., между „БНП ППФ СА, клон България“, в качеството на кредитодател и З. В. ИВ., ЕГН *****, в качеството на кредитополучател, с предмет финансиране на стока – смартфон Самсунг за цена от 449 лв., като общата стойност на плащанията по кредита, възлиза на 654,94 лв. Уговорено е, че броят на погасителните вноски е 26, като същите са в размер на по 25,19 лв. Като доказателство по делото са представени условията по договора, подписани от двете страни.

Приложен е сертификат за застраховка „Закрила на плащанията Плюс“ № *****, видно от който, кредитополучателката е била застрахована по посочения вид застраховка – закрила

на плащанията.

Представен е дубликат от касов бон от 22.01.2021г. относно закупуването на смартфон „Самсунг“ за сумата от 449 лева от купувача З. В. ИВ. с ЕГН *****.

Представен е рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания, съгласно който, на 19.08.2019 г., „АСВ“ ЕАД е придобило от „БНП ППФ СА, клон България“, вземания, произтичащи по потребителски кредити, срещу заплащане на възнаграждение, като видно от Приложение № 1 от 10.11.2021 г. към рамковия договор, сред прехвърлените вземания, се намира и процесното.

Представено е пълномощно, съгласно което, „АСВ“ ЕАД е упълномощено да извършва действия по уведомяване на длъжниците за извършената цесия с договора от 19.08.2019 г., както и потвърждение за извършена цесия.

По делото е представено уведомление за извършено прехвърляне на вземания, адресирано до ответницата З. В. ИВ., с което последната се уведомява за извършеното прехвърляне на вземания, като е отправена и покана за погасяване на наличните задължения. Видно от приложеното известие за доставяне, пратката е със статус „непотърсена“.

От изслушаното и прието по делото заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, се установява, че кредитодателят „БНП ППФ СА, клон България“ е извършил плащане на 25.01.2021 г. на сумата в размер от 542,39 лв. за закупуване на стоката, относно която е сключен процесният договор. Сумата е преведена в полза на продавача на стоката, както и на застрахователя. Посочено е, че съгласно предоставената от кредитодателя счетоводна информация, е извършено плащане на първите три месечни вноски в размер на по 25,19 лв. всяка, т.е. общо погасената сума е в размер на 75,57 лв., от която 54,23 лв. – главница и 21,34 лв. – договорна лихва, като непогасената главница е в размер на 488,16 лв. В заключението се сочи, че размерът на възнаградителната лихва за периода 15.05.2021 г. – 11.07.2022 г., възлиза на 91,21 лв.; обезщетението за забава за периода 16.05.2021 г. – 01.08.2022 г., съгласно заключението е в размер на 53.78 лв. /изчислено върху главниците с лихва – договорна и законна/. В експертизата е посочено още, че за периода 02.08.2022 г. /дата на депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК до 14.11.2022 г. /дата на предявяване на установителния иск по чл. 422 ГПК/, дължимата законна лихва върху непогасената главница в размер на 488.16 лв., е в размер на 14.24 лв.

При така установените факти и на основание на закона съдът достига до следните **правни изводи**.

Предявени са установителни иски по реда на чл. 422 от ГПК вр. 79, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД и чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД, във вр. с чл. 99, ал. 1 ЗЗД. За да бъдат уважени исковите, ищецът трябва да се докаже: наличието на валидно облигационно отношение по договор за предоставяне на потребителски кредит; предоставяне на сумата; неизпълнение на задълженията по кредита от страна на длъжника, изискуемостта на вземането; наличие на

уговорка за възнаградителна лихва; размера на вземанията; сключване и действителност на договор за прехвърляне на вземания; уведомяване на длъжника за осъществената цесия. Ответницата следва да докаже възраженията си, че е платила сумата.

От събраните по делото доказателства, безспорно се установи, че е възникнало валидно облигационно правоотношение между ответницата З. В. ИВ. и "БНП ППФ" С. А., клон България. В тази насока са всички събрани по делото доказателства, вкл. приложения по делото Договор за потребителски кредит, *****/22.01.2021г. От приетите по делото доказателства /вкл. съдебно-счетоводната експертиза/ се установява по несъмнен начин, че "БНП ППФ" С. А., клон България е финансирало закупуването на стоки от ответницата в общ размер на 542,39 лева, която сума е изплатена на упълномощения търговски партньор (в случая "Технополис България" ЕАД), както и на застрахователя, който е страна по застрахователен договор с предмет „Закрила на плащанията“, по който застраховано лице е ответницата, с което е изпълнено и задължението на кредитора по договора за потребителски кредит. Ответницата не оспорва, че договорената сума е използвана за закупуването на стоки от посочения упълномощен търговски партньор. С оглед на това, кредиторът е изпълнил договореното и се явява изправна страна по договора.

По въпроса дали е налице надлежно прехвърляне на процесното вземане: съгласно Решение № 40 от 13.05.2010 г. по т. д. № 566/2009 г. на Върховен касационен съд, Търговска колегия - договорът за цесия се дефинира като такъв, при който се осъществява промяна в облигационната връзка, чрез промяна на активната страна в нея или това е договорът за отстъпване на едно вземане от досегашния му носител, на едно трето, чуждо на тази връзка лице. Със сключване на договора, т. е. с постигане на съгласие, вземането преминава от цедента върху цесионера. По отношение на длъжника, обаче, цесионният договор няма действие, докато цесията не му бъде съобщена от цедента чл. 99, ал. 4 ЗЗД. Този извод произтича не само от посочената норма, но и от това, че длъжникът не участва в цесионния договор и съответно не е обвързан от него, поради което преди уведомяването, той може да изпълни на цедента напълно валидно и да се освободи от задължението, като сделките на длъжника с цедента могат да бъдат успешно противопоставени на цесионера. Съобщението, обаче, не е елемент от фактическия състав, който поражда действие между страните по договора за цесия. Цедираното право преминава върху цесионера със сключването му. Значението на съобщаването е регламентирано единствено с оглед обвързването на длъжника от договора за цесия и поради действието му спрямо третите лица - чл. 99, ал. 4 ЗЗД.

В изпълнение на изискванията на закона, на ответницата е изпратено по реда на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД уведомление за извършената цесия от страна на "БНП ППФ" С. А. чрез „АСВ“ ЕАД с известие за доставяне. Същото се е върнало в цялост като неполучено с отбелязване, че пратката не е потърсена от получателя. В случая, следва да се съобрази, че е налице пълномощно, съгласно което, „АСВ“ ЕАД е упълномощено да извършва действия по уведомяване на длъжниците за извършената цесия с договора от 19.08.2019 г.

Към настоящата искова молба е представено заверено копие от уведомленията за

извършената цесия, което е връчено на ответната страна ведно с исковата молба и приложенията към нея. Съгласно практиката на ВКС /Решение № 3/16.04.14 г. по т. д, № 1711/2013 г. на I т. о. и Решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/09 г. на II т. о./, ако към исковата молба по иск на цесионера, е приложено уведомление от цедента до длъжника за извършената цесия, същото уведомление, достигнало до длъжника с връчване на препис от исковата молба, съставлява надлежно съобщаване за цесията, съгласно чл. 99, ал. 3 пр. 1 ЗЗД, прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника, на основание чл. 99, ал. 4 ЗЗД и същото следва да бъде съобразено от съда, като факт от значение за спорното право.

С оглед горепосоченото, между "БНП ППФ" С. А., клон България и ответницата е възникнало облигационно отношение от сключен договор за стоков заем. Кредиторът е изпълнил задължението си да предостави съответната сума -предмет на договора за стоков кредит, с което за ответника е възникнало задължение за плащане на месечни погасителни вноски по уговорен погасителен план. Не е налице плащане по всички месечни вноски, срокът на договора е изтекъл изцяло, т.е. ответникът дължи и уговорената лихва по целия договор - възнаградителната лихва, в посочения в експертизата размер. Ответникът, комуто е възложена доказателствената тежест, не доказва погасяване на задължението по договора. По тези съображения и съгласно представените доказателства, съдът намира така предявените искове за доказани по основание. Въпреки че липсват доказателства за надлежно уведомяване на ответницата относно настъпила предсрочна изискуемост, това обстоятелство е ирелевантно, тъй като съдът следва по реда на чл. 235, ал. 3 ГПК да съобрази фактите, настъпили в хода на процеса, които са от значение за спорното право, а такъв факт е именно падежът на последната вноска – 15.03.2023 г.

Предвид основателността на претенцията относно главното задължение, основателно се явява и искането по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за присъждане на обезщетение в размер на законната лихва върху признатото главно задължение. Относно законната лихва за забава, съдът не кредитира заключението на вещото лице по въпрос № 4, тъй като е посочено, че размерът на лихвата е изчислен върху главницата и лихвата /договорна и законна/, което по същността си представлява анатоцизъм, който е допустим при договори, сключени между търговци, какъвто в настоящия случай не е налице. Поради изложеното, на основание чл. 162 ГПК, съдът прие, че размерът на законната лихва за периода от 16.05.2021 г. до 01.08.2022 г. /датата на подаване на заявлението/, изчислен върху главницата от 488.16 лв., е в размер на 60,07 лв. Тъй като заявената претенция е в по-малък размер – 56,85 лв., то същата следва да бъде изцяло уважена.

Предвид основателността на установителните искове, предявените в условията на евентуалност осъдителни искове, не следва да бъдат разглеждани.

По разноските:

Съгласно разрешението възприетото в т. 12 на ТР № 4/2013 г. от 18.06.2014 г. на ОСГТК на ВКС, съдът който разглежда иска по чл. 422 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на

разноските, направени и в заповедното производство, съобразно изхода на спора. В случая, ответницата дължи сторените разноси в заповедното производство – 25,00 лв. – държавна такса и 50 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

С оглед изхода на производството и направеното искане от ищеца за присъждане на съдебни разноси по настоящото производство съдът приема следното. По делото е представен документ, озаглавен „списък на разноските по чл. 80 ГПК“ на л. 85, в който обаче има само изредени отделни основания начисляване без нито една конкретна сума. Съставянето и представянето на бланки списъци вероятно според ищеца с универсално удостоверително действие няма никакъв процесуален ефект. Всяко дело е конкретно, съдът е длъжен на се произнася само по конкретни искания, а не по бланкови. Както повелява чл. 6, ал. 2 ГПК предметът на делото и обемът на дължимата защита и съдействие се определят от страните. Така в случая страната – ищецът по делото не е формулирал искане. Затова, констатирайки общото заявление в исковата молба за присъждане на разноси съдът намира, че на ищеца се следват разноси за държавна такса в размер на 75,00 лева.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от "АСВ" ЕАД с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Д-р П.Д.“ № 25, офис-сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4, искове с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и по 422 ГПК вр. с чл. 86 от ЗЗД, че З. В. ИВ. с ЕГН *****, с адрес обл. София, с. Б, ул. „Ч.В.“ (13-та) 8, **ДЪЛЖИ** на "АСВ" ЕАД с ЕИК ***** следните суми: 488.16 /четиристотин осемдесет и осем лв. и 16 стотинки/ лева главница ведно със законната лихва върху главницата считано от 02.08.2022 г. до окончателното изплащане; 91.21 /деветдесет и един лв. и 21 стотинки/ лева договорна /възнаградителна/ лихва за периода от 15.05.2021 г. до 11.07.2022 г.; 56,85 /петдесет и шест лв. и 85 стотинки/ лева обезщетение за забава за периода от 16.05.2021 г. до 01.08.2022 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 42106/2022 г. по описа на СРС, 70-и състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, З. В. ИВ. с ЕГН *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на "АСВ" ЕАД с ЕИК ***** разноси в размер на 75,00 /седемдесет и пет/ лева в заповедното производство и 75,00 /седемдесет и пет/ лева в исковото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му в препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____

